

Artikkel

”Kjærlighet er den skjønnhet
som fremkommer når et menneske
manifesterer sin åndskraft”

Av Lisbeth Lind, Pengevirke, Cultura Sparebank, november 2008

I følge FN er Norge et av verdens beste land å leve i, målt ut i fra livskvalitet. Samtidig får vi høre fra OECD (Organisasjonen for økonomisk samarbeid og utvikling), at Norge må frembringe mer liberalisering, dersom vi ikke skal bakke ut. Blant annet anbefaler OECD å stimulere til skattelettelse, øke lønnsforskjellene og gjøre privatisering mer omfattende, slik at økt konkurranse kan stimulere til økt produktivitet og gjøre landet enda rikere. Fellesskapets ansvar for at alle får være med å dele godene, og som kanskje er hovedkilden til vår høye livskvalitet, synes uvesentlig for OECD.

Hvordan kan det ha seg, at vi som for 30 år siden samlet oss om Fremtiden i våre Hender, entusiastiske og med stor tro på at fremtiden ville la seg forandre til det bedre, ikke har nådd våre mål - at verden har økt forbruket så til de grader på bekostning av miljøet? Det gode liv som vi kjempet for, hvor menneskeverdet står i sentrum og naturen er vår veileder, har nærmest rent ut av hendene våre. En viktig grunn kan være, at vi manglet bevissthet om vår egen menneskelige natur. Vi visste ikke den gang, at visjoner, lengsler og idealer ikke har tilstrekkelig kraft i seg, når psykens ubevisste konflikter tar over og får oss til å handle motsatt av det vi ønsker.

Vår naturlige jeg-dannelse springer ut i fra de tre hjørnesteinene; ***vilje, identitet og resonnement***. Menneskets vilje, vår evne til å identifisere oss med som er viktig for oss, og måten vi trekker konklusjoner om livet (resonnementet), er konstruert slik at vi skal lytte både innover mot sjelen og ut mot verden. Problemet for er at vår vilje, tanke og identitet fortsatt blir overstyrt av våre foreldre.

Ethvert barn bør møtes med spørsmålet: ”Hvem er du?” eller ”Hva er du kommet hit for å realisere?”. Slik vil foreldrene danne seg et bilde av barnets indre Livsmønster. Barnet får tid til å vise tendenser til hva det liker, hva som fanger dets interesse. Og det vil dele tankerekker som for den voksne er ulogisk, men sett fra sjelens ståsted gir uttrykk for en fremtidig livsoppgave. Men var det slik våre foreldre, skolen og presten møtte oss ved inngangen til livet?

De fleste foreldre tror, at de skal forme vår vilje, istedenfor å studere oss og oppdage Livsmønsterets tendenser. De påtvinger oss sin egen tro, sin filosofi og sin identitet uten tanke på at vi har vår egen indre natur. Innen 12-årsalderen er livsmønsteret vanligvis glemt. Det taler for døve ører. Vi søker det livet som våre foreldre har brakt frem for oss. Vi tar på oss masker, som vi låner fra våre maskerte foreldre. Maskene bruker vi til å tekkes de som er rundt oss. Vi tror, at vi må tilfredsstille deres krav og forventninger for å bli likt. Men i sjelens dype mørke ligger det indre sviket - dette mørket vi kan bruke et helt liv til å flykte fra, uten en gang å vite at det er det vi gjør.

Vi fikk overlevert et livsresonnement som tilhørte andre enn oss selv

Alle mennesker må sosialiseres og tilpasses kulturelle koder, for å ivareta samfunnsdannelsen. Barn elsker å lære om alt som er rundt dem. Men læringen må skje i dyp respekt for barnets egen åndskraft – dvs. den dypere meningen med det gryende liv og hva det er tiltenkt – hvilke muligheter det er ment å oppdage. Vi lærte i alt for stor grad å legge tunge lenker på oss selv, istedenfor å strekke oss ut mot verden på vår egen måte.

Vesten et stort erkjennelsesproblem når vi ikke innser, at vi bærer på en dyp konflikt mellom de indre sjelskrefter og ytre, sosiale forventninger. Denne konflikten er enorm, men ligger skjult i underbevisstheden og merkes ikke før ytre motstand inntreffer. Selv da forstår vi vanligvis ikke, at kaos, kriser og konflikter er ment som en oppvekker. Som om sjelen roper til oss: "Hei – det er noe i ditt Livsmønster som ikke får leve. Det som skjer i livet ditt nå, er et speil av ditt indre fengsel!"

Som terapeut er det min erfaring, at livets kriser inntreffer for å vekke oss – for å bringe oss til bevissthet om at noe er galt. Hvis vi ikke kjemper imot, men tar til oss den ydmykelsen som enhver krise er, - dvs. aksepterer den som en uunngåelig del av vår livshistorie, vil vi raskt å se livet med andre øyne. Aksept er nettopp den styrken vi trenger for å oppdage det indre sviket. Tar vi Livssmerten til oss, åpnes vår skjulte, indre natur – Livsmønsteret som vi forlot ved inngangen til Livet.

Når kulturelt, tillærte koder overstyrer viljen, identitetsdannelsen og vårt naturlige resonnement, går vi i forsvar mot oss selv og skaper tilsvarende fornektelser mot våre omgivelser.

Milliarder av mennesker former sine liv som en kompensasjon for tapet av egen åndskraft og livsmønster. Livet har for svært mange utviklet seg til en fornektelse av egen, indre natur. Livsmønsteret, - den dypere meningen med våre liv, - sender kontinuerlige signaler inn mot kropp og sjel, men blir oppfattet som truende. Sjelen roper: "Dans!" Du svarer: "Jeg kan ikke". Signalene omdannes til ubevisste fiendebilder mot oss selv. Deretter rettes de mot verden der ute – mot mennesker og opplevelser som vi ellers ville ha vært glade for å forholde oss til.

Når jeg tar inn de såre følelsene, er det lettere å ta inn andres smerte. Da ser jeg hva en situasjon trenger – hva jeg har å gi. Da kan jeg ta inn smerten over den globale urettferdighet, smerten til gatetiggerens uverdige skjebne eller min syke kollega som trenger støtte. Bevissthetsutvidelsen som inntreffer når vi møter egen livssmerte med aksept, fører paradoksalt nok til dypere livsglede. Fordi jeg er blitt mer ydmyk.

Vi snakker om livsglede og streber etter den, men livet består like mye av smerte. Livssmerten er en konsekvens av konflikten mellom det tillærte jeg og vårt genuine selv. ***Hvorfor har ikke Livssmerten sitt eget navn – et ord som gir mening?*** Hvorfor har Livssmerten mindre betydning enn Livsgleden, når begge deler ser ut til å være en naturlig og viktig del av våre liv? Selv møter jeg motgang og utfordringer som en melding om, at jeg overser eller går i mot mitt eget livsmønster, uten å vite det selv. Motgang er vondt, men like fullt et sendebud som vitner om en mulighet til forandring, hvis jeg tør.

Aksept av livets motkrefter gir meg motet til å ta valg som jeg før fryktet. Jeg kan lettere uttrykke meg som jeg er. Jeg trenger ikke maskere meg. Jeg er som deg; livet går opp og ned. Men jeg tror ikke lenger på nedturene. Jeg går bare med dem, i visshet om at alt som går ned, beveger seg opp igjen. Intuisjonen tar gradvis over - dette unike indre helhetsbilde som alltid spør: Er dette til det beste både for meg og mine omgivelser?

Kjærlighet er den skjønnhet som fremkommer når et menneske manifesterer sin åndskraft.

Når vi realiserer oss selv, føler vi en økende trygghet og tillitt til livet. Det kalles menneskeverd. Tapet av menneskeverd har i vår tid utviklet seg til en ubegrenset higen etter materielle goder. Forbruk er en svært effektiv måte å fjerne følelsen av tomhet og meningsløshet, fordi forbruk vekker en midlertidig følelse av fylde. I forbrukets ånd ser vi ikke lenger hva som foregår rundt oss. Det har i løpet av korte 50 år ført til miljøkrise, finanskriser, globalkrise, personlig krise, psykisk krise, ...

Visjonen om "*det gode liv*" er ikke tilstrekkelig til å forandre på krig og nød. Mennesket trenger bevissthet om at det er bærer av en indre åndskraft – et mulig livsmønster og menneskeverd, som i stor grad er blitt fortrent til det ubevisste. Vi kan ikke lenger flykte fra Livssmerten, men må lære å forholde oss til den som en ressurs.

Mennesker som frigjør sin åndskraft på denne måten, vil se andres smerte og deres behov for forløsning - det være mennesker eller miljø. Behovet for å handle våkner i oss – behovet for å utgjøre en forskjell. Gjennom en slik utvidelse av bevisstheden er jeg overbevisst om, at vi kan frembringe et liv basert på likeverd, solidaritet og vennskap. Det er sannsynligvis den beste garantien for individuell velstand og global rettferdighet.

